

Domovina

Izhaja 1. in 3. soboto vsakega meseca. — **Dopisi** naj se izvolijo frankirati. — **Rokopisi** se ne vračajo. — **Za inserate** se plačuje vsakokrat po 10 kr. od garmond-vrste.

Velja do konca leta 1 goldinar. — **Denar** naj se pošilja: Upravništvu „Domovine“ v Celji.

Družba sv. Cirila in Metoda.

Kedarkoli si Slovenci zunaj kranjskih mej dovolimo kako opazko o bratomornem prepiru v sosedni kronovini, vsikdar se nam odgovori: „Pustite nas pri miru. To vam nič mari.“ No, nečemo se utikati v to skelečo rano na slovenskem truplu. Vera v zdravo mišljenje našega naroda nam pravi, da se bode tudi ta boj enkrat umiril, da bode tudi tam ostala jedna jedina slovenska stranka. Nekaj pa bi svoje brate vender le radi prosili. Dasi jim je težko možem od obeh strank jedino postopati, nekje bi se morebiti vender le lahko sešli — v družbi sv. Cirila in Metoda.

Godi se jim dobro našim kranjskim bratom in v tem ne mislijo na nas in storijo tako malo ravno za družbo sv. Cirila in Metoda. Naj bi se včasih zamislili nekoliko v položaj, ki ga imajo primorski, koroški in štajerski Slovenci. Naj bi pomislili, kako nam vsaka osrčujoča beseda, vsaka dobra vodilna misel, vsaka podpora v tem težavnem boji dobro dene. Zato mislimo, da kranjska dežela premalo stori za družbo sv. Cirila in Metoda. Čitajte pazneje poročila iz sorodnih kronovin. S kakošnim navdušenjem prihaja narod k občnim zborom podružnic! To so vam mali tabori in ginjen mora biti človek, ko vidi kako prinašajo iz vseh strani darove, kako se navdušujejo nad vsako rodoljubno besedo.

In pri nas je boj! Zapreke nam stavijo oblastva; meščanstvo in tržanstvo je večinoma v tujih rokah.

Kaj bi se lahko na Kranjskem storilo? Imamo sicer tudi tam lepih vzgledov, kakor v Šmartnem in Litiji, ali koliko je lepih in velicih farâ, kakor Št. Vid, Št. Jernej, Št. Rupert in mnogo drugih, ki se za družbo sv. Cirila in Metoda ne menijo.

Mi imamo velike potrebe. „Schulverein“ nam stavi svoja poslopja na nevarnih mestih. Treba razširiti otročji vrt v Celji, treba otroškega vrta v Mariboru, Brežicah, na Laškem i. t. d. i. t. d. brez konca in kraja.

V prvi vrsti pa moramo delati sami. Snujmo nove podružnice v vsakem večjem kraju! Vsaka podružnica sv. Cirila in Metoda je nova narodna trdnjava. Mi moramo priti do tega, da bomo ustanovili tudi svoje ljudske šole na nevarnih krajih. Naši otroci se ne smejo italijančiti in ponemčevati.

Naša stvar se lepo razvija. V letu 1891. ustanovile so se na novo podružnice v Brežicah, Sevnici, na Laškem, v Št. Jurju n. j. ž. in Trbovljah.

V nedeljo dne 8. novembra imela je jedna nova podružnica svoj I. občni zbor. V Št. Juriju n. j. ž. zbral se je cvet slovenskega ženstva iz celjske okolice, da položi svoj dar za družbo sv. Cirila in Metoda, da pokaže, da mnogoletni tuji uplivi niso v stanu raznaroditi našega lepega spola.

Na Laškem, kjer je potujčevanje tako nevarno napredovalo, zbrali so se v nedeljo dne 15. novembra narodni posestniki iz okolice in tržani pod vod-

stvom tamošnjih narodnjakov. Komu ne bi ob tem prizoru srce radostno igralo? Narod se zbuja, naša je bodočnost in dasi nas vlada nikjer ne podpira, hočemo sami ta boj častno končati, ta boj za lepo našo domovino.

Nebo slovenskega obzorja se nam je zopet stemnilo. Čudni glasovi, ki prihajajo z Dunaja, porok so nam, da Slovenci nimamo pričakovati dobrih časov. Boj, ki ga bijemo za svoj obstanek poostiril se bode v vsakem oziru. Navajeni smo sicer opirati se le na

svojo moč in naslanjati svoje težnje na požrtovalnost naroda, vendar nismo biti brezbržni. Narod je prebujen, a potrebuje vedno zanesljivih svetovalcev in voditeljev, da ga branijo in svariijo pred zapeljivim in usiljevačim se nemštvom. Združimo se torej in snujmo podružnice sv. Cirila in Metoda, da ne bomo nepripravljeni. Potem naj pride kar hoče, lahko bomo pogumno sprejeli vsiljevani nam boj iz katerega pa bomo tudi častno izšli.

Celjske novice.

(„Zveza slovenskih posojilnic“) zbrovala je dne 19. novembra. Štirinajst posojilnic poslalo je svoje zastopnike k občnemu zboru; druge pa so pisмено izražale svoje mnenje. Posebno važna je bila prošnja dr. Matko Laginje gledé pomoči za poreško posojilnico. Več zastopnikov je podpiralo to važno zadevo in naložilo „Zvezi“, da potrebno ukrene. Natančneje poročilo prinesemo prihodnjič.

(Gospod doktor Alojzij Brenčič,) odvetniški kandidat v Celji, vsprejet je v listo zagovornikov c. kr. nadsodišča za Štajersko, Kranjsko in Koroško.

(Okrajna bolnišna blagajna v Celji.)

Pred pol letom bile so volitve za načelstvo razpisane. Ker se ni postopalo pravilno pri razpisu volitve, bila je ista na pritožbo mnogih družabnikov, ustavljena. Človek bi mislil, da se bode po zakonitem potu takoj ukrenilo, da se zadosti predpisom, pa kako se moti. Do danes se še volitev ni razpisala. Prašamo tedaj prav odločno, kaj namerava sl. c. kr. okr. glavarnstvo ukreniti, da se zadeva konečno reši.

(Obraznava proti uredniku „Deutsche Wacht“ radi prestopka tiskovne postave).

Dne 16. novembra 1891 bila je pred tukajšno c. k. m. d. okrajno sodnijo obraznava proti uredniku „Deutsche Wacht“ g. Moric Duftschnidu, ker ni hotel vsprejeti popravka v svoj list. Tožitelja gg. dr. J. Vrečko in Franc Lončar bila sta namreč povodom sokolske obraznave v omenjenem lističu napadana, ker sta se po trditvi nemškega lističa pri obraznavi nespodobno obnašala, ker sta, kakor g. Moric Duftschnid, ki besedice slovenski ne ume, trdi, jako slabo slovenski govorila. Obraznavo je vodil g. c. kr. adjunkt dr. Gelingsheim; tožitelja je zastopal zagovornik g. drd.

A. Brumen. O tej obraznavi ne bomo obširno poročali, ker itak še zadnja instanca ni govorila in ker mi nemamo navade, kakor drugi listi, med tekom obraznave strankarski poročati in tako na javno mnenje za to ali za ono stranko uplivati. Toliko pa vendar moramo opomniti, da se nam dvojno jako čudno zdi; prvič to, da je to obraznavo vodil baš g. dr. Gelingsheim, ki je tudi imel obraznavo proti „Sokolom“ in ki je „Sokole“ krivimi spoznal. Očitane in naltolcevanje, ki ga je „vahtarica“ prinesla, je ravno s to obraznavo v zvezi. Drugič pa se moramo tudi temu čuditi, kako je gospod dr. Gelingsheim zatoženemu pripoznal, da mu ni treba na tožiteljevo vprašanje, če tudi je stvarno, čisto nič odgovarjati, če se mu (toženemu) ne ljubi. Tožiteljev zastopnik je namreč zatoženca g. Moric Duftschnida vprašal, je li mu kaj znano o tistej razsodbi najvišega kot kasacijskega dvora, s katero je to svoje dni v pravdi „Južno-štajerske hranilnice“ proti takratnemu redakterju „vahtarice“, nekemu Ehrlichu uničilo razsodbo c. kr. okrajnega sodišča v Celji ter dalo obvezna določila glede vsprejetja stvarnih popravkov. S tem vprašanjem je zastopnik tožiteljev zatoženega v škripce spravil in gosp. Moric Duftschnid si ni znal drugače pomagati, nego da je vprašal g. dr. Gelingsheima, je li mora on, zatoženec, na to vprašanje odgovoriti. Bili smo že pri mnogih obraznavah v Ljubljani, v Celovcu, v Gradcu in vsikdar smo opažali, da gospodje predsedniki silijo zatoženca, da morajo na stvarna vprašanja odgovarjati in sicer zaradi tega, da se prava resnica zve. Tukaj v Celji pa, kakor se vidi, ne velja tisto načelo, kakor drugod. Da je bil izid obraznave za tožitelja neugoden, je toraj lahko umevno. No, bomo videli,

kaj bo poreklo najviše c. k. kasacijsko sodišče na Dunaju. O izidu te zanimive pravde bomo svoj čas poročali.

(**Slučaj Rakusch-Rasch**) pred sodiščem. V teku poletja razširila se je po našem mestu govorica o nekem čudnem, netrговskem postopanju tukajšnjega trgovca g. Frid. Rascha proti trgovini Rakusch-evi. Dne 17. t. m. vršila se je o tem slučaju kazenska obravnavna pred c. kr. okrajnim sodiščem. Obtožbo dvignilo je c. kr. državno pravdnništvo proti Frid. Raschu zaradi prestopka goljufije; firma Rakusch pridružila se je kazenskemu postopanju kot zasebni udeleženec. — Obtožba pravi, da je meseca julija t. l. izdala in založila firma Rakusch nemško knjižico „voditelj po celjskem mestu“ v 1000 iztisih. Od te knjižice kupil je trgovec F. Rasch 37 iztisov, iztrgal iz njih inserat, kjer se priporoča občinstvu trgovina Rakusch-eva, na zadnji strani pa je inserat Rakusch-eve trgovine nadomestil z inseratom, kateri priporoča njegovo lastno konkurentno trgovino. To napravil je na ta način, da je prvotni Rakusch-ev inserat prelèpil s svojim. — Nekaj teh iztisov je prodal in s tem na škodo trgovine Rakusch-eve goljufivo prekanil občinstvo. — Firma Rakusch zahteva odškodnine 200 fl. —

Obtoženec F. Rasch izgovarja se na to, da ni nameraval trgovine Rakusch-eve oškodovati, da je njegov poslovodja Victor Reindl samolastno to storil in da je on to opazil, vendar na pritožbo prodajo iztisov koj ustavil.

Priča Victor Reindl pritrdi, da je dejanje on storil, da je pa F. Rasch pred prodajo za prelepljenje Rakusch-ovih inseratov zvedel. Na pritožbo se je prodaja ustavila.

Po dolgotrajnem zanimivem obravnavanju oprostil je sodnik (c. k. avskultant dr. Toplak) obtoženca od obtožbe z glavnim razlogom, da dejanje ni goljufijo, temveč le reklama, o katere dopustljivosti on nima soditi. —

Ta zadeva bila je že pred obrtnim sodiščem (mestnim magistratom); mi upamo tudi, da pride sedaj zopet nazaj, kajti taka reklama (?) morala bi očitno oškodovati ne le posameznike temveč celi trgovski stan.

(**Obsodba.**) Odgovorni urednik celjske „Deutsche Wacht“ g. Moric Duftschild bil je obsojen pri c. kr. mestno-delegovanem sodišču v Celju, ker ni hotel vsprejeti necega popravka dr. Dečka glede zadnje sokolske pravde. Plačati mora 10 gld. globe in stroške pravde ter je moral list prijaviti popravek v prihodnji številki.

(**Vabilo k plesnemu večeru**), katerega priredi „Celjska čitalnica“ v svojih prostorih v nedeljo dne 22. novembra 1891. l. Začetek

ob 8. uri zvečer. Sodeluje šmarska godba. K obilni udeležbi vabi odbor.

Spodnje-štajerske novice.

(**Premembe pri č. duhovščini**). Č. g. J. Kostanjevec ostane kaplan v Dobovi, g. kaplan Pihljari v Makolah gre v začasni pokoj. G. Sušnik gre v Teharje na pomoč, g. J. Burkelc v Šmihel pri Šoštanju, g. Kukovič ostane v Čadramu.

(**Premembe pri učiteljstvu**). G. D. Jeranko je postal pomožni okrajni učitelj za celjsko okolico in še 5 drugih okrajev. G. J. Rudolf je postal podučitelj v Svičini, g. Fr. Breznik namestnik v Framu, g. Marija Manič namestnica v Studencah, g. Avg. Požegar pa v Lembahu.

(**Premembe pri uradnikih**). G. sodnik V. Pramberger je premeščen iz Kozjega v Velikovec na Koroškem. — G. A. Mravlak je imenovan predstojnikom pomožnih uradov pri okrožni sodnji v Celju.

(**V Laškem trgu**) zvršil se je v nedeljo dne 15. novembra prvi glavni občni zbor podružnice sv. Cirila in Metoda za Laški trg in okolico. Ljudstva prišlo je obilo in zanimanje za družbo postalo je prav živahno. Upisalo se je dosedaj 7 ustanovnikov in do sto udov. — V tem trgu postavil je nemški „šulverein“ svojo šolo, da bi trafil in v izdajico preobračal slovenske otroke. Ali kakor je pokazalo zadnje zborovanje, to delo ne bode prav lahko. Slovenec ima toliko spoštovanja do sebe, da bode z gnusom obrnil se od „Judežev“, ki bi z novci in obljubami radi odtujili mu deco, da bi jo potem rabili za svoje namene.

(**V Ljutomeru**) je stopil v pokoj odhodni učitelj in orglavec, g. Gabr. Postružnik, ki je bil 50 let učitelj, in sicer večidel v Ljutomeru, kjer je bil kot vestni odgojitelj jako priljubljen. Da si se v narodnem obziru ni odlikoval, vendar je vedno zvesto glasoval pri vseh volitvah z narodno stranko. Zato ga je ona tudi vselej spoštovala. Čez vse pa je bil pri ljudstvu in duhovščini priljubljen, in njegovi tovariši so svojega staroste vselej v čislili imeli. Želimo mu „najvrednejšega“ naslednika.

(**Železnica**) od Celja na Velenje in Šoštanj se bode odprla 27. dec. Drugo leto se bode gradila proga od Poličan na Konjice. — Za železnico od Grobelnega čez Šmarje na Slatino in Rogatec se meri in pregleduje svet. — Za šoštanjsko progo je že določen vojni red; šla bosta na dan po 2 mešana vlaka gor in nazaj.

(**Ženska podružnica sv. Cirila in Metoda za St. Jurij ob južni železnici**) zborovala je v nedeljo dne 8. novembra. To

je prva ženska podružnica na Štajerskem. Vrle šentjurske dame pokazale so ob vsaki priliki, kako gorko jim bije srce za mili rod slovenski. A z ustanovitvijo te podružnice postale pa so nekak uзор drugim krajem, kako se ima postopati, če hočemo kdaj dospeti na ono stališče, ki nam mora biti vedno pred očmi, to je, da dobimo res narodno čuteče ženstvo. Tudi gmotno obnesel se je ta večer sijajno, kajti nabralo se je 230 gld., od katere svote se je 200 gld. takoj odposlalo glavni družbi v Ljubljano. Čestitamo vrlim šentjurčankam in upamo, da bode podružnica pod spretnim vodstvom gospe Antonije Kavčič lepo vspevala.

(Amerikansko vino). Od Kapele pri Brežicah se nam poroča. Pokušal sem te dni novo vino, ki je vzrastlo na z našimi zlahtnimi trtami cepljeni amerikanki „riparia“, pa moram reči, da je vino prav dobro in zelo močno. Torej, poprimite se novodobne trtoreje!

(Vinske cene) so letos še dosta dobre; prodaja se novo vino od 9—14 gld. staro vedro, potem pač, kakoršno je. Vsled trtne uši in peronospere je cena tudi staremu vinu povsodi poskočila za kacic 10 kr. pri litru. Draga pijača!

(Zgorela je) 8letna deklica vdove Neže Kovačec iz Cvetkovca, fare sv. Lenarta. Otroci kurili so na travniku, in deklici vnele so se cunjice. Ker ni bilo hitro pomoči, opekla se je reva tako hudo, da je 8. t. m. v strašnih bolečinah umrla. Stariši pazite na otroke!

(V Vojniku) umrl je pretečeni mesec najstarejši tržan (roj. 1802.), g. Gregor Stožir. Ranji bil je stric znanemu rodoljubnemu profesorju g. Stožirju v Zagrebu in vedno zvest slovenski narodnjak. Naj v miru počiva!

(Nesreča). V Vojniku je bik g. Ledna (Kvasa) vrgel deklo Ano Rehar na tla ter ji z rogovi razparal trebuh in še drugače močno poškodoval. Le spretni pomoči g. dr. Žižeka se ima reva zahvaliti, da bo menda okrevala.

(V Rajhenburgu) bode priredila čitalnica to nedeljo domačo veselico.

(Čitalnica v Brežicah) je imela v nedeljo lepo veselico s petjem, predavanjem (g. Stanič) in igro na citrah; zabava je bila prav dobro obiskovana, tako, da je bilo toliko dohodkov, da je društvo ž njimi poplačalo kupljeni glasovir. Čestitamo vrlim Brežičanom!

(Postaja Grobelno) se je otvorila 15. t. m.

Druge slovenske novice.

(Na Notranjskem) so trgi izvolili v deželni zbor vrlega domoljuba g. J. Lenarčiča.

(Iz krškega okraja) nam je došla pritožba, da so šole v Leskovcu, na Raki in v Cerkljah silno prenapolnjene, in da ovira neki jako odličen domoljub, da se te šole ne razširijo. Čudno! — V Cerklje pride na mesto umrlega župnika g. Končnika č. g. Gabrič za upravitelja, rojak leskovške fare. V Št. Rupertu postane župnik č. g. Mervic iz Stopič pri Rudolfovem.

(Odbor akad. društva „Triglava“) v Gradcu se je za zimski tečaj 1891/92 konstituiral sledeče: predsednik: cand. med. Ivan Jenko, podpredsednik: stud. iur. Silvo Domicelj, tajnik: stud. med. Demeter vitez Bleiweis-Trsteniški, blagajnik: stud. iur. Vinko Strgar, knjižničar: stud. iur. Hilarij Vodopivec, gospodar: stud. phil. Frančišek Eller, odbornik namestnik: stud. iur. Oton Vidic.

(Dolenjska železnica) se bode začela drugo leto graditi. Denar bode posodila kranjska hranilnica, dokler ne bode vlada in delničarji sestavili potrebno svoto 10 milijonov goldinarjev.

(V Gorici) se ondotni Slovenci brez vspeha trudijo, da bi mesto vzdrževalo njih zasebne šole društva „Sloge“. — Vrlega urednika „Nove Soče“ često napadajo zagrizeni lahoni, in to ne samo po časnikih, ampak dejanski se predrznejo vrlega moža nadlegovati, da bi mu telesno škodovali.

(Družba sv. Cirila in Metoda.) To prekoristno slovensko društvo, dobiva sicer veliko podpore; vendar beremo v zadnjem izkazu njenega marljivega blagajnika, g. dr. J. Vošnjaka, da še 30 podružnic letos ni poslalo svojih doneskov.

(V istrskih mestih) napadajo razkačeni Italijani Slované s kmetov, kedar pridejo po opravkih v njih obzidje, ker se jezé, da je zmagal pri poslednji volitvi slovanski poslanec Luginja, zoper katerega so zagrizeni lahoni, dočim ga mirni Italijani hvalijo.

(Iz Idrije) se nam poroča, da je zadel ondotnega domoljubnega trgovca, g. Val. Lapanja hud udarec; smrt mu je popregabila milo soprogo, ki je bila poprej izvrstna učiteljica na ondotni čipkarski (klekljarski) šoli.

(Koroške slovenske posojilnice) bi radi Nemci na Koroškem združili s svojimi nemškimi posojilnicami. Ne boš, Jaka; slovenske posojilnice so že pri celjski slovenski „Zvezi“!

(V Krškem) so bili v g. Vaničevi gostilni vkradli po noči tatje smodk za 9 gld. Bila sta morebiti ista tička, katera so bili čez par dni v Kostanjevici zasačili pri tatvini.

(V Trstu) registrovala se je „Tržaška posojilnica in hranilnica“, katera prične takoj poslovati. Ravnatelj ji je g. M. Valentin Živic.

(V Leskovcu pri Krškem) so v ponedeljek po noči pogoreli 4 mali posestniki, ki so bili le za male zneske zavarovani.

(Za ameriški vinograd v Krškem) je dala kranjska hranilnica 100 gld. podpore.

Druge avstrijske novice.

(V državnem zboru) so se pri proračunskem razgovoru oglasili tudi slovenski poslanci, in sicer gg. dr. Gregorčič (za ceste na Goriškem), dr. Gregorec (za zboljšanje koroških plač), Klun in prof. Šuklje (za slovenske srednje šole), Šuklje (bode govoril o denarstvenih zadevah). Ta poslanec je letos tudi delegat, in je bil izvoljen v proračunski odbor, ki znaša 7 milijonov več kot lani. Kam pridemo?

Vsi slovenski poslanci so vlado vprašali, zakaj uradniki na Koroškem ovirajo zbere podružnic sv. Ciril-Methodove družbe. — Naučni minister Gauč govoril jako trpko proti slovenskim šolam. Označil je s tem, kako je njegovo mišljenje o Slovencih. Čudni gospod to! Vladi vedno zveste Slovence tako žaliti, bi si najzagrizenejši liberalni minister ne bil upal. — Povedal mu jih je na to dovelj poslanec prof. Šuklje in Klun. — Bržkone, se bode vsled tega popolnoma premenil položaj naših zastopnikov v državnem zboru. Slovence čakajo še britki časi, a vajeni smo jih.

(Na Dunaji) je v državnem zboru govoril minister Gautsch zoper slovenske poslance, zoper zahtevanje koroških Slovencev, ki hočejo imeti slovenske šole. Minister je zagovarjal, da je treba avstrijskim Slovanom nemško znati. Kaj pa Nemcem, ki pri nas kruha iščejo, ni znanje slovenščine potrebno?!

(Deželni zbori) se bodo okoli Božiča in po novem letu sklicali.

(Delegacije) zborujejo v Budapešti od 9. t. m. naprej in se posvetujejo o skupnih zadevah obeh polovic naše države, o voj-skinih in bosenskih potrebščinah.

(Dalmatinski poslanci) ne sedé kaj radi v dunajski državni zbornici; od 8 poslancev je bil enkrat le eden.

(Predarlska poslanca), ki se zelo potegujeta za versko šolo, tudi nista zadovoljna s Hohenwartovim klubom, Hrvati in Slovenci pa pravijo, da je potreben. Bog jih razumi!

(Avstrijski škofje) so imeli posvêt na Dunaji radi verske šole in drugih cerkvenih reči.

(Novi veliki ogerski škof) je ponižen opat benediktinskega samostana, čegar geslo je — mir. V kratkem bode — pravijo — za zagrebškega škofa imenovan neki on-dotni korar, a ne serajevski škof, kakor se je prej enkrat govorilo.

(Čehi) bodo za spomin na svojo krasno razstavo le v češkem jeziku izdali svetinje. Slovenci si pa večkrat še k nemškemu jeziku svojega postaviti ne upamo.

Ogled po širokem svetu.

(Italija) čepi v velikih dolgovih; novi ministri so slovesno obljubili, da ne bodo novih dolgov delali in se trudili, državno gospodarstvo urediti.

(V Berlinu) sta se vstrelila dva bogata bankirja, brata, ker nista mogla stran-kam več izplačevati njih vlog; škode trpé ljudje okoli 3 milijone gold. Živela sta za-pravljivo.

(V Braziliji) je predsednik ondotne republike kar z vojaki razpodil domu narodni zbor, ker niso poslanci tako glasovali, kakor je on želel.

(Ruski car in carica) sta praznovala sreberno poroko. Na Ruskem preti ljudem velika lakota; radi tega je vlada na posodo vzela, in je izvažanje živeža na Nemško prepovedala. — Veliko skrbi dela svetu, da ni še šel car nemškega cesarja obiskat. — Upanje je vendar še, kakor se je izjavil sam presvetli naš cesar, da se ohrani v Evropi mir, ki sicer visi menda, kakor kaplja na veji. — Naši Rusu tudi nič ne zaupajo.

(Na Kitajskem) so bili razgrajalci zoper katoliške misijonarje hudo kaznovani od ondotne vlade, vendar so prosili slednji za nje, da se jim kolikor toliko pregleda. To je krščansko!

(Na Japonskem) je bil velik potres.

Dopisi.

Konjice, dne 16. novembra 1891. Včeraj je „Katoliško politično društvo v Konjicah“ imelo občni zbor, na katerega sta prišla po posebnem povabilu tudi deželna poslanca gg. dr. Sernec in dr. Dečko

iz Celja. Udeležba je bila tako velika, da ni samo natlačena bila posojilnična prostorna dvorana, nego še v lopi so se gnetili kmečki poslušalci.

Ravnokar so bila čitati po časnikih poročila govorov poslanca g. Kluna in potem strastni odgovor naučnega ministra Gautscha in tudi izvrstni odgovor poslanca g. prof. Šukljeja.

Dr. Sernec, kateri je imel poročati o političnem stanju je tedaj po kratkem uvodu prišel na te govore ter razkladal, kako je minister na pravične in stvarne pritožbe kanonika Kluna koroškim Slovencem prav za prav čisto odrekel pravice za poduk v materinem jeziku v ljudskih šolah, in še na pritožbo, da mnogokrat na Koroškem nastavljajo v slovenskih šolah učitelje, ki ne znajo besede slovenski, ni dal nobenega odgovora. Dalje je dr. Sernec povdarjal žaljenje, katero leži v takih nazorih, kako se s takimi nepremišljenimi besedami le seje prepir in boje med avstrijske narode, katerim gredo enake pravice, in kazal na visoko kulturo in na razvito obrtnijo, katero so si priborili Čehi, ki so pokazali pred celim svetom letos pri velikanski razstavi v Pragi, in dejal — da ves napredek je le bil mogoč s tem, da so na Českem že kacih 30 let preje ko na Slovenskem začeli poučevati svoje otroke v ljudskih in srednjih šolah v svojem materinem českem jeziku in konečno predlagal sledečo resolucijo: „Slov. kat. politično društvo v Konjicah“ izreče svoje priznanje in zahvalo preč. poslancema gospodoma kanoniku Klunu in profesorju Šuklju za govore radi učnega jezika v ljudskih šolah zlasti profesorju Šuklju za odgovor proti ekscelenci ministru Gautschu.

Izreče obžalovanje nad nazori izrečnimi od učnega ministra zaradi učnega jezika v ljudskih šolah na Koroškem, ker nobena omika, nobeden napredek niti v veri niti v posvetnih, zlasti tudi ne v gospodarstvenih stvareh ni misliti brez pouka v materinem jeziku v ljudskih šolah in pričakuje se od slovenskih poslancev, da porabljajo svoj upliv, da celi konservativni klub smatra to vprašanje za svoje in naj ukrene vse potrebno, da se varuje materini jezik v ljudskih šolah, kakor pri vseh drugih narodih na celem svetu tudi pri Slovencih. —

Seveda je bila cela resolucija jednoglasno in z navdušenjem vsprejeta, in razburjenost radi ministrovega postopanja ni bila majhna.

Dr. Dečko izbral je za predmet svojemu govoru slovensko geslo: „Svoji k svojim“, ter pojasnjeval njegov pomen za naš narodni obstanek. Sedaj nemško glavno mesto štajersko gradili so nekdanji naši pradedi, ter ga imenovali „Gradec“ t. j. mali grad. Kakor ta „gradec“, bila je cela dežela

slovenska. Pa Nemci so nas potisnili iz celega zgornjega in srednjega Štajerskega, ter že sedaj segajo z vso silo na spodnje Štajersko. Osnovani so si celo neko društvo, katero imenujejo „Südmark“ ali južno mejo. To društvo nabira denar, da bi podpiralo nemške naselbine pri nas; to društvo vabi in nagovarja Nemce, naj se naselijo na spodnjem Štajerskem, ter oznanjuje v časnikih, da so v tem ali onem kraju posestva t. j. slov. domačije na prodaj, naj hitro sežejo Nemci po njih, da ne bi kje prišla ta posestva Slovencem v roke. Če se naseli kje kak Nemec, gleda, da privleče drugega za seboj; če sta kje dva, skrbita da pride tretji, četrti. In ti podpirajo drug drugega na vse kriplje, ter gledajo, da drug drugemu kak dobiček navrnejo. Če imajo Nemci kake službe oddajati, že naznanjajo v naznanilih, da za te službe ne sme drug prositi, kakor pravi, pristni Nemec. Če imajo kak zaslužek oddajati, obrnejo tega seveda le Nemcu. Tako n. pr. odpovedujejo vrlemu slov. dimnikarju B. v Celju celjski in drugi Nemci delo, ter ga oddajajo nemškemu dimnikarju. Slovenci pa imajo žal, vse preveč eno slabo lastnost. Raje podpirajo, kar je tujega in tujce, kakor svoje rodne brate, Slovence. Če se naseli kje kak tuji trgovec, gostilničar i. t. d., vse vre in dere k njemu, dokler ga obogati.

Slovenci bi morali posnemati Nemce. Ne smemo se med seboj izpodrivati, podpirati mora Slovenec Slovenca, kakor brat svojega brata povsod in vsikdar. Le tako, če se bomo poprijeli gesla „svoji k svojim“, in se dosledno po njem ravnali, smemo upati, da ne bode prešla zemlja, katero posedujemo še zdaj, v tuje roke, ampak da bodo na tej zemlji v poznih dobah, gospodarili naši sinovi, unuki in unukov unuki!

Zbrani poslušalci pritrdjevali so z navdušenim, živahnim odobravanjem vskliku, s katerim je končal dr. Dečko govor. In v to ime nam pomozi Bog! —

Z Dunaja. (Slovenski narod je s svojimi poslanci) prišel do razpotja. Dvanajst let je bil v državnem zboru pri večini, ki je podpirala vlado, ker se je kazala pravično Slovanom, odkar je bil pred dvanajstimi leti ministerski predsednik Taaffe slovesno izjavil, da vlada ne bode pustila, da bi se Slovani na steno pritiskali. Od takrat se je bilo Slovencem vsaj na Kranjskem nekaj na boljše obrnilo, zlasti, ko smo dobili n. pr. pravičnega deželnega predsednika, narodnega deželnega glavarja, in v Ljubljani župana narodnega ter več drugih reči.

Toda nekaj let sem se je kazala vlada hladnejšo nasproti Slovencem. Letos pa se

je pokazala Slovanom sploh neprijazna. Hoče jim zopet to dati, za kar ne marajo in kar je znani § 19. Po zimi se je ministerski predsednik izjavil, da se mora nemščina v Avstriji čuvati kot notranji uradni jezik. Zdaj se pa še minister Gautsch potegne za ponemčevanje slovenskih šol na Koroškem in se celo grozi slovenskemu gospodarskemu društvu v Celovcu, da ga bode vlada razpustila, ker se je predrznilo prošnjo za slovenske šole vložiti. Dobro je odgovoril poslani Šuklje ministru in mu očital, da ima slabe pravične pedagoške (vzgojiteljske) nazore. — Nemški in nemški poslanci so bili kar veseli, da se je minister v njihovem in Slovanom nasprotnem smislu izjavil. — Tako smo Slovenci primorani, sedanja vlado za — malo ali nič prijazno smatrati.

Iz celjskega okraja. Dne 15. okt. t. l. bila je v Celji uradna okrajna učiteljska konferenca za šolska okraja Celje in Laško. Pod predsedništvom c. kr. okr. šol. nadzornika g. Bl. Ambrožiča zbralo se je blizu 80 učiteljskih oseb iz omenjenih okrajev. Po navadnih formalitetah poročal je nadzornik o opazkah, katere si je nabral pri svojem nadzorovanju, o stanju šol v teh okrajih ter o delovanju učiteljev, katero je skoro brezizvzemno pohvalil, da spolnjuje vestno svoje dolžnosti. Nato je g. Zupanek, nadučitelj v Grižah, razpravljaj uprašanje „kako se naj v ljudski šoli vnema ljubezen do cesarja in domovine“. — G. Petriček, učitelj v Žavcu, obravnaval je kapusovega belina. O spremembi in popravi naših sedanjih šolskih beril poročal je g. Stukelj, učitelj v Svetini, o pripovednem in slovenskem oddelku, g. Valentinič, nadučitelj na Laškem, o prirodoslovnem, g. Kropelj, nadučitelj na Zidanem mostu, o zemljepisnem in zgodovinskem oddelku, g. Zotter, učitelj v Št. Pavlu, pa o njih zunanji opravi, znotranji razdelitvi in o tisku. Nato poročal je g. Brezovnik, učitelj v Vojniku, o za ljudskošolske knjižnice primernih in neprimernih knjigah. Vsi poročevalci rešili so svojo nalogo v občno zadovoljnost. — Naposled volili so se še razni odbori in odposlanca za bodočo (1892) deželno učit. konferenco v Gradci. Za celjski okraj voljen je g. A. Brezovnik, za laški pa g. Bl. Kropelj.

Iz Braslovč. Dne 26. p. m. odšel je od nas g. nadučitelj Jakob Škoflek, mož blagega srca, mož poštenjak, vrlega vse-skozi pohvalnega značaja. G. Jakob Škoflek je vzgleden učitelj, vrl narodnjak pošten krščanski mož, pravi oče šolo obiskujočih otrok. Poleg svoje pridne neumornosti v šoli, osnoval je blagi gospod tukaj tudi

pevsko društvo; vadal in uril je naše mladence poštenega lepega petja, razširjeval je vsestransko omiko; srčna mu bodi zahvala.

Ko se je slišalo, da bode premeščen, prosil je krajni šolski svet, prosil je občinski odbor, zaprosila je cela občina pri deželnem šolskem svetu za njega, naj bi še tukaj ostal, ker kot svojega prijatelja, kot svojega očeta ljubili smo in še ljubimo blagega gospoda. Toda nismo bili uslišani, zakaj, ni se nam povedalo, blagega gospoda nadučitelja Jakoba Škofleka sme tolažiti, da naša ljubezen do njega, naše spoštovanje, ostane neusahljivo in naša zahvala za njegove zasluge bode šla tukaj od roda do roda.

J. K. Savinjski.

S Kranjskega. (Kjer se prepi-rata dva tretji dobiček ima.) Na Kranjskem so si Slovenci še zmirom v la-seh, zlasti voditelji. Po deželi in na kmetih je večinoma mir, žalbesede si skoro razni domoljubi po naših mestih in vaseh ne reko. Le voditelji v glavnem mestu se v svojih dnevnikih („Narod“ in „Slovenec“) kavsajo in dlako cepijo, da je grdo. Med tem se pa Nemci in nemškutarji v pest smejejo in lepo za-se skrbje. Praktični so pa zelo ti Nemci in ponemčeni Slovenci. Skrbje največ za to, kar jim največ prihodnosti obeča, in to je šolstvo. Ravnaajo se po izreku: Kdor ima šolstvo in mladino v svojih rokah, ta ima bodočnost. Zato skrbje, da imajo dokaj nemških šol. V glavnem mestu Slovenije, v Ljubljani, kjer je le 5000 Nemcev, imajo letos že 14 čisto nemških ljudsko-šolskih razredov; 10 jih mora mesto vzdržavati, za 4 pa skrbje nemški „šulferajn“, katerega zalaga v ta namen kranjska hranilnica s slovenskimi novci. Poleg teh obilo in seveda tudi od slovenskih otrok obiskovanih čisto nemških razredov je pa v Ljubljani še vse polno slovensko-nemških razredov, zlasti v dekliških šolah pri sv. Jakobu in pri Uršulinkah, in naposled so pa vse privatne šole, sicer slabo obiskovane tudi nemške, in c. kr. vadbice razredi, katerih je 9, so pa slovensko-nemški. Sicer to nič novega ni. Novo pa je to, da so na Kranjskem prave nemške in po sili nemške šole dobile tudi nemške nadzornike. Zakaj neki to? Ali niso dozdanji nadzorniki nemščine sposobni? Ali mar niso dovolj pravični? Kdo more to reči?*) Saj sedanji nadzorniki, od katerih so res nekateri vrli slovenski pisatelji, radi tudi nemščino rabijo in spoštujejo: saj celo nemški uradujejo, nekateri celo izključljivo le nemški. Nam se zdi, da

*) V prejšnjih časih so nemški nadzorniki, ki niso znali slovenščine, veliko let slovenske šole nadzorovali. Slovenca se je smelo mučiti — Nemcu se ne sme las skriviti.

so se dali nemškim šolam z nemškimi in slovenskimi otroci radi tega nemški nadzorniki, da bi se pokazalo, kako so mero-dajni c. kr. Slovenci pravični tudi Nemcem. Mi temu ne bi ugovarjali, ako bi ti nemški nadzorniki tudi slovenščine zmožni bili; kajti našega jezika bodo silno potrebovali pri nadzorovanji. Kar je namreč nemških šol po Kranjskem, skoro v vseh je več ali

manj slovenskih otrok, n. pr. v Ljubljani in v raznih kočevskih šolah. Gotovo pa je vse polno slovenskih otrok v najnovejših nemških tovarniških šolah, kakor v Medvodah, v Domžalah, v Vevčah, katere se hočejo tudi nemškim profesorjem v nadzorstvo izročiti, kakor tudi v nemški meščanski šoli v Krškem, ki je čisto na slovenski zemlji in od slovenskih otrok obiskovana.

Za poduk in kratek čas.

Kakošen je „Amerikanski Slovenec“.

Da se število Slovencev v naši avstrijski domovini ne množi, da nas „slovensko govorečih“ niso niti 1 milijon 200.000 naštel, zato je veliko razlogov. Največji je ta, ker se ni vsakega Slovenca posebej vprašalo, ker je marveč nemški ali laški, nemškutarski ali lahonski gospodar vso slovensko svojo družino med Nemce ali Lahe vpisal. Veliko Slovencev je pa tudi svojo narodnost zatajilo. Toda veliko Slovencev se je pa tudi izselilo — šli so v druge države, šli so v veliki meri v Ameriko, kjer je že jako veliko našega rodú. Ni čuda! Vsaj so se začeli po malem seliti v Ameriko že pred 40, 30 in 20 leti. Posebno veliko jih je pa šlo v daljni svet zadnjih 10 in 15 let; osobito pa tja hrumé od l. 1885 naprej. Bog ve, koliko je že Slovencev v Ameriki?! Kdo naj jih sešteje v tej ogromni zemlji, v teh mnogobrojnih, tako zelo oddaljenih državah, kjer so Slovenci razstreseni po starih in novih mestih, po starih in novih naselbinah, v fabrikah, v rudnikih, kjer delajo po noči in po dnevi, kjer opravljajo nad in pod zemljo — vsi večinoma težko, jako težko delo.

Pa če tudi so amerikanski Slovenci zelo razkropljeni, vendar se skušajo združevati. Ker imajo ondi že veliko slovenskih duhovnikov, zato imajo v nekaterih krajih že tudi božjo službo v slovenskem jeziku. Zidajo Slovenci ondi tudi svoje cerkve; 18. oktobra so novo cerkev blagoslovili. Na domovino slovensko pa tudi ne pozabijo. Goreče se je spominjajo v raznih dopisih, ki prihajajo od ondi bivajočih Slovencev v razne slovenske liste, od katerih jih gre več tudi v Ameriko. Čul sem, da zlasti veliko „Dol. Novic“ v Ameriko roma, kar si razlagamo s tem, da je šlo v Ameriko največ Dolenjcev, posebno Belokranjcev. Duševno se bodo Slovenci v Ameriki posebno zdaj družili, ko so začeli izdajati tudi svoj list, namreč „Amerikanski Slovenec“. To je prav zanimivo časnikarsko podjetje. List izhaja od meseca avgusta t. l. in sicer v

Chicagu (Čikego) v severni Ameriki, v mladem, pa silno velikem mestu, kjer bode l. 1893 svetovna razstava. List ima le 4 strani, toda skoro v 4krat večji obliki, kakor je naša „Domovina“. Ima svoje gradivo predeljeno na 6 predalov, po običaju ameri-kanskih časnikov. Duša lista, lastnik, urednik in založnik je neki Anton Murnik, ki si je v Ameriki napravil tudi tiskarno svojo. List prinaša mnogovrstno tvarino; največ piše o tem, kako naj se amerikanski Slovenci med seboj spoznavajo, družijo, podpirajo, seznanijo in ne zavidajo. List piše o dogodbah ameriških sploh, daje dobre svete delavcem, trgovcem itd.; svetuje ondotnim Slovincem, naj ne poangležijo svojih imen, katere naj marveč ohranijo, kakoršna so. List prinaša zanimive novice o selitvi naših rojakov onkraj atlantiškega morja, o letini v Ameriki, o cerkvenih slavnostih, poročila in posnetke iz naših listov, tudi iz „Domovine“ itd., prinaša novice o vseh delih sveta, zlasti pikantne novice o izvanrednih dogodkih. Pisava v listu je tudi zanimiva — jezik je v obče pravilen, zlasti z ozirom na to, da pisatelji ne živé več med Slovenci, da ondi marveč le angleščino rabijo.

Včasih beremo v tem listu kakošne prav „amerikanske“ nazore, n. pr. o naroč-nikih časopisov, češ, kako je vsak dolžan plačati list, če je le enkrat bil z njim le v najmanjši zvezi. Drobne novice so tudi prav „amerikanske“, n. pr. o neki novošegni goljufiji, ali pa ta, da je neka ženska v Ameriki od 28/3. 90. do 16/3. 91. porodila 5 otrok, prvič dvojčke, drugič trojčke, 3 dek-lice, po 6 funtov težke. Zanimivi so tudi inserati (oznanila). Med temi najdemo skoro samo imena Slovencev, osobito Dolenjcev, ki ponujajo svojim ondotnim rojakom svoje blago, jed, pijačo itd. V 5. šte. išče med inserati Turk svojo ženo in obljubuje 50 dolarjev, kdor mu jo najde ali na njegove stroške zapre, ker mu je postala nezvesta in se z nekim drugim potepa.

V 6. šte. pa tudi med inserati ured-ništvo naznanja, da je Turk sam slepar, naj

se nobeden ne trudi za njegovo žensko, ker ne bo nič plačal, vsaj še listu inserata plačal ni.

V tej številki je na zadnji strani tudi prazen prostor med inserati s sledečim napisom: „Ta prostor je še oddati, na teden, mesec ali celo leto za male in velike oglase.“

— Res „amerikansko“. Sicer pa hvalijo vsi slovenski listi svojega novega amerikeškega tovariša, ki potuje 15 dni, predno k nam pride, čeravno je to le malenkost za tako daljavo. Kdor more, naj si ga naroči, zlasti naj to storé slovenske čitalnice. Da je list pikanten, svedoči že to, da je bilo državno pravdníštvo v Novem mestu pograbilo koj 1. številko. List stane za Evropo na leto kacij 6 gld. — 3 dolarje. Naslov mu je „Amerikanski Slovenec“ 65, Cor. W. 19. & Johnsohn Str. Chicago III.

V osmi številki se opisuje slavnost blagoslovljenja nove slovenske cerkve v Jolietu (mesto s 35.000 ljudi blizu Chicage), kjer je misijonar Slovenec F. Šuštaršič, in kamor so se bili Slovani iz Chicage peljali s posebnim vlakom.

V tej številki pripoveduje, da je 18. okt. prišlo v New-York (Njujork) 1300 izseljencev iz Evrope, in pravi, da je že preveč ljudi v Ameriki. Tudi svari, naj se ljudje zdaj po zimi ne selijo, ker je težko delo dobiti zdaj.

V 9. številki se zahvaljuje „Amer. Slovenec“ svojim rojakom v stari domovini za podporo in prosi, naj se Slovenci na list naročajo po g. Antonu Obrezi, tapetniku v Ljubljani, kateremu so amerikeške razmere dobro znane. V tem listu je kaj zanimivo pripovedovanje „o ubogem Kitajcu“, kako je ljubil svoje stariše in žaloval po njih, ko je zvedel v daljno Ameriko, da so mu jih sosede umorili radi tega, ker so menili, da je on, njih sin zapustil vero svojih starišev, češ, stariši, kateri imajo takega sina, naj se za njega s smrtjo pokoré. Druga pikantna drobtina je ta, kako so v nekem amerikeškem mestu žensko za županjo izbrali, in kako je bila ta ostra. Ukazala je, da se ne sme točiti nikjer vpijanljivih pijač. Vsled tega so pa „saloni“, t. j. krčme škodo imele, in tudi trgovci, ker v to mesto niso hoteli več kmetje prihajati. Krčmarji, trgovci in drugi meščani vložé prošnjo na županjo, da bi zopet prodajo teh pijač dovolila. Prošnjo je sam mož županje najprvo podpisal. Nesli so jo možje k županji, katero so v kuhinji iskali. Ker je niso tu našli, niso si upali v sobe iti. Pustili so jej prošnjo na mizi v kuhinji.

V tej številki pripoveduje naš tovariš v Ameriki, da se snuje v velikem mestu Sv. Frančiško slov. pevsko društvo.

Razne stvari.

(Varujte se židovskih agentov), ki Vam od židovskih bank v Beču inozemske srečke ponujajo. Navadno ste opeharjeni, kakor je bil kmet, ki je te dni k nam prišel in o tej reči po pravici britko tožil.

(Vreme) imamo v jeseni zelo spremenljivo. Po toplih dneh v oktobru nastopila je bila prve dni novembra občutljivo zima s snegom in ledom; toplomer je bil pokazal enkrat (8. t. v Krškem) že 8° C pod ničlo. A kmalu je začel zopet topli jug pihati, ki je sneg čisto popihal, in toplomer je kazal 14. t. m. opoludne že 21° C nad ničlo.

(Vrednost kuriva.) Pri nastopu zime bode naše čitatelje zanimalo zvedeti, kako vrednost za kurjavo imajo razna drva mej seboj in nasproti premogu. Evo razgled.

Če se računi gorkota, katero da jeden prostoren meter suhih bukovih drv, na 1000 meric, ima en prostorni meter gabrovih drv 1026 takih meric gorkote, breštovih 897, brezovih 890, hrastovih 866, mecesnovih 858, jelovih 829, borovih 820, smrekovih 780, jevrševih 757, jagnjevih 613, vrbovih 468. Splavna drva imajo četertino menj gorkote, kakor one, koje niso splavne.

Razmerje mej njima je kakor 5 : 4 to je 5 splavnih metrov jednako 4 nesplavnim metrom. Jeden prostorni meter suhih bukovih drv ima toliko gorkote kakor črnega premoga najboljše vrste 185 kg, srednje vrste 205, slabe 230; rujavega premoga najboljše vrste 220, srednje 300, slabe 380; Kook'sa najboljega 185, srednjega 205, slabega 230.

Smešnice.

(Pek in čevljar) sta se pričkala, ktere ga stan je častniši. — „Kaj bi govoril“, reče pek, „moj stan je gotovo častniši od tvojega, kajti, kar jaz napravim, pride vse na mizo, kar pa čevljar naredi, gre vse pod mizo!“

(Ustanovnik siromašnice). V nekem kraju je bil bogat skopuh ustanovil siromašnico. Vse hvali njegovo dobro delo. Le eden ga noče hvaliti. Začuden ga drugi povprašujejo, zakaj ne hvali dobrotnika. Ta pa se jim odreže tako-le: Kaj bodem hvalil ustanovnika nove siromašnice, vsaj je preskrbel le nekatere svoje ljudi, od ka-

terih je obogatel. V novi siromašnici je večina tistih brezpametnikov, ki so nekdaj ravno od bogatega skopuha in oderuha na visoke obresti na posodo jemali in tako sebe v siromaštvo, skopuha pa k premoženju pripravili.

Mesečna soba

z opravo odda se 1. decembra v hiši dr. Josipa Serneca v Celji. (38)

Gospod doktor Alojzij Brenčič,

odvetniški kandidat v Celji, vsprejet je v listo zagovornikov c. k. nadsodišča za Štajersko, Kranjsko in Koroško. (37)

Živinorejcem in poljedelcem

se priporočajo slamoreznice, reporeznice, stroji za koruzo ruziti in drugi stroji iz najbolj slovečih tovarnic po nizki ceni pri gosp. Ludovik Smole-tu, trgovcu v Sevnici na Spodnjem Štajerskem.

Pri njem se tudi dobi vsakovrstno železninsko in špecerijsko blago, usnje, lepi nagrobni križi itd. po najnižji ceni. —

On tudi kupuje po najbolji ceni vse deželne pridelke. (29) 1

Razne škafe in košare

za sadje in grozdje dobé se pri

(30)—1

Franc Jančar-ju

lesni in košarski obrt v Ljubljani.

Josip Hočever,

krojaški mojster

Celje, Graška ulica št. 14

Priporoča velečastiti duhovščini in sl. občinstvu svojo veliko zalogo storjenih oblek za gospode in dečke po najnovejšem kroju in nizkih cenah. — Velik izbor sukna iz vnanjih, kakor tudi domačih svetovno priznanih tvrdk in fabrik. — Vsako naročilo se izvrši na željo v treh dneh ter se zagotavlja trajna in solidna postrežba. (20) 1—5

Narodni Koledar

za prestopno leto

1892.

Uredil in izdal

Dragotin Hribar

v Celji.

Cena 45 krajc., po pošti 50 krajc.

Odvetnik

dr. Ivan Dečko,

dež. poslanec, ud. ravnateljstva Južnoštajerske hranilnice in načelstva Posojilnice, okrajni odbornik v Celju itd.

odprl je pisarno v Celju

v hiši gospe Nolli, rotovške ulice (poleg nemške cerkve). (28) 2

Zaloga specerijskega blaga

Milan Hočever

Celje, Graška cesta, 3

Velika zaloga vsakovrstne kave, sladkorja, čokolade, kakao, riža, finega olja, vinskega kisa, raznovrstnega čaja, pravega ruma, slivovke sremske, kranjskega brinovca, kognac, vinskega žganja, najboljša štajerska in avstrijska vina v butilkah, malaga, madeira, sheri in raznega šampanjca, svinjske masti, masla, švicarskega in parmazanskega sira, ogrskih salam, sardel, sardin, makaron, južnega sadja, sliv, lešnikov, najboljša moke, vsakovrstnih popolnoma zanesljivih semen i. t. d., i. t. d., i. t. d.

Raznovrstne mineralne vode.

Zagotavljam zanesljivo in najcenejšo postrežbo v kljub vsaki konkurenci.